

Nicky Pellegrino

Een Italiaanse bruiloft

Vertaald door Jolanda te Lindert

DE FONTEIN

Voor Clara De Sio, ontzettend bedankt!

Montenello

Augusto zat voor de bar aan de grote *piazza* van Montenello. Hij droeg de trui die hij volgens zijn dochter echt moest dragen tenzij het heel warm was, en nam slokjes van de cafeïnevrije koffie die volgens zijn zoon het beste was voor mensen van zijn leeftijd. Hij deed dit soort dingen om hen tevreden te houden, maar eigenlijk vond hij al dit gedoe veel vermoeiender dan het feit dat hij al oud was. Toch stond Augusto zelden stil bij het feit dat hij al vele jaren leefde en al die jaren had doorgebracht in ditzelfde stadje op een berghelling in Zuid-Italië.

De tijd verstreek traag in Montenello en elke dag verliep bijna identiek aan de vorige. Maar als je de moeite nam erop te letten, gebeurde er toch altijd wel iets. Hij zat, iets vroeger dan anders, aan zijn favoriete tafeltje naar de verlaten *piazza* te kijken. Hij wist nu al wanneer zijn vriend het plein op zou rijden in zijn vrachtwagen van waaruit hij groenten verkocht, hoe laat zijn dochter de *trattoria* naast de bar zou openen en wanneer de straatveger kwam aanlopen om de confetti op te vegen.

Helaas hoefde de *piazza* tegenwoordig veel minder vaak te worden geveegd. Augusto kon zich nog goed herinneren dat het vroeger soms leek alsof het ene na het andere bruidspaar onder een confettiregen het gemeentehuis verliet en vervolgens naast de fontein poseerde voor foto's. Wat was er gebeurd? Trouwden mensen niet meer zo vaak of kozen ze voor andere locaties om elkaar eeuwige trouw te beloven?

Het leek alsof het meest romantische Italiaanse stadje uit de mode raakte, dus moest er iets gebeuren! Veel mensen hier waren financieel afhankelijk van de omzet die de bruiloften genereerden. Hoe moest het hotel zonder bruiloften overleven?

Terwijl Augusto in zijn eentje voor de bar zat, dacht hij diep na over een oplossing, ervan overtuigd dat hij die zou vinden. Jaren geleden, toen hij nog op het gemeentehuis werkte, had hij een belangrijke rol gespeeld in de verandering van Montenello. Het was zijn idee geweest om leegstaande woningen voor slechts één euro te koop aan te bieden. Zijn plan was een groot succes geweest en dus was Montenello al gauw niet langer een stadje in verval, maar een levendige gemeenschap.

Augusto hield van dit stadje en dus vond hij het onacceptabel dat het misschien opnieuw in verval zou raken. Hij dacht lang en diep na over wat hij misschien kon doen om te helpen.

Natuurlijk was er opnieuw een moedig plan nodig, een plan dat publiciteit opleverde en de wereld eraan herinnerde dat Montenello bestond. Dit stadje, met de doolhof van smalle straatjes, de schone berglucht en het uitzicht op het dal beneden, was even perfect als elke andere locatie en waarschijnlijk ook nog eens veel goedkoper. Alleen moesten de mensen dat wel te horen krijgen. Maar hoe dan?

Augusto zat met zijn ogen halfgesloten, terwijl in zijn hoofd een idee vorm begon te krijgen. Hij concentreerde zich nog meer, dacht nog dieper na, fronste van alle inspanning en pakte zijn telefoon. Hij keek naar het scherm, glimlachte en begon te typen, vrij langzaam omdat hij een perfecte tekst wilde opstellen.

Na een tijdje had hij een advertentietekst opgesteld die hopelijk in tijdschriften en kranten, maar ook op internet zou verschijnen. Dan konden mensen overal ter wereld zijn tekst lezen en erover fantaseren.

*Win een droombruiloft in het meest romantische stadje
van Italië*

Ieder stel dat deze zomer gaat trouwen in Montenello, een pittoresk stadje op een bergbelling, ontvangt een beloning van duizend euro! En één gelukkig bruidspaar wint een droompakket waarin alles is opgenomen dat nodig is om elkaar in stijl het jawoord te geven.

Dus als jullie van elkaar houden, waarom zou je dan niet in Montenello trouwen?

Augusto las zijn tekst nog een keer door en wist zeker dat dit plan dé oplossing was. Een beloning en een prijsvraag, een geweldig idee! Natuurlijk zouden sommige mensen zeggen dat het stadje zich dit niet kon veroorloven, maar dan zou hij uitleggen dat ze het zich niet konden permitteren om het niet te doen. Dit nieuwe plan zou meer reserveringen opleveren en meer levendigheid creëren. Daardoor zou het uiteindelijk echt de moeite waard zijn.

Augusto was weliswaar allang met pensioen, maar hij had nog altijd enige invloed op het gemeentehuis. Hij was namelijk bevriend met de veel jongere burgemeester, die bijna elke ochtend naar de bar kwam, zodat ze samen een kop koffie konden drinken. Dan legde de burgemeester Augusto soms een probleem voor en deze gaf hem dan advies. Augusto vond het altijd fijn dat hij dit kon doen.

Vandaag wachtte Augusto ongeduldig op de komst van de burgemeester.

Salvio Valentini ging meteen naast Augusto zitten en vroeg, toen hij zag hoe opgewonden Augusto was: 'Voel je je wel goed? Heb je vandaag voor de verandering echte koffie gekregen?'

'Nee, nee! Ik heb een plan bedacht.' Augusto kon niet wachten om hem alles te vertellen. 'Een plan om de stad nieuw leven in te blazen, om hier meer mensen naartoe te krijgen en om meer in-

komsten te genereren. Ik weet zeker dat het uitvoerbaar is. Zal ik het je vertellen?’

De burgemeester knikte, omdat hij uit ervaring wist dat het altijd de moeite waard was om naar Augusto te luisteren. Het was niet eens overdreven om te zeggen dat Salvio Valentini zonder Augusto misschien niet eens meer de burgemeester van Montenello zou zijn. ‘*Va bene,*’ zei hij. ‘Vertel op.’

Ana

Alles aan die dag leek identiek aan de honderden dagen ervoor. Niets wees erop dat het leven waar Ana zo van hield precies om 11.58 uur van haar zou worden afgepakt. Alles wat ze had opgebouwd en had gekoesterd, alles wat ze belangrijk vond – verdween, zomaar. Misschien had ze het wel moeten zien aankomen, maar als er al signalen waren geweest, had ze die niet opgevangen.

Ze was die ochtend zoals altijd bij het krieken van de dag wakker geworden, had gedurende twintig minuten haar ochtendstretchroutine gedaan, een kop koffie gedronken en een paar minuten besteed aan het opsteken van haar platinablonde haar. Daarna had ze zich aangekleed: een op maat gemaakte antracietkleurige lange broek en bijpassende trui, en nadat ze naar buiten had gekeken trok ze een regenjack aan. De wandeling door de parken naar haar werk, ook als het regende, maakte een belangrijk deel uit van haar routine. Ana hield van vaste gewoontes. Als ze haar dag strak plande, kon ze haar aandacht richten op andere, creatievere zaken.

Terwijl ze door Kensington Gardens liep dacht ze aan Kerstmis, hoewel het nog maar begin april was. Dat hoorde bij haar werk voor een culinair tijdschrift: maanden van tevoren plannen maken en aan verwarmende soepen en stoofpotjes denken, terwijl je op dat moment alleen maar koude salades wilde eten. Ana was al ruim twintig jaar de hoofdredacteur van *Culinaria* en had de ene

na de andere editie uitgegeven. Het was dus niet ongebruikelijk om, terwijl de bloemen van narcissen en krokussen hun kopje boven de aarde uitstaken, na te denken over een winterse plumpudding.

Het kerstnummer was altijd een grote uitdaging. Hoe moest je het traditioneel genoeg maken om de lezers tevreden te stellen, maar toch voldoende afwijkend van de kerstedities van alle voorgaande jaren? Dat vroeg Ana zich af, terwijl ze langs de Round Pond naar het Peter Pan-standbeeld liep.

Het kantoor van *Culinaria* was in Mayfair. Ana liep er altijd met snelle pas naartoe en keek zelfs niet op haar telefoon als die rinkelde of als er berichtjes binnenkwamen. Niets was zo urgent dat het niet kon wachten tot ze achter haar bureau zat, waar haar assistente een waaier van de laatste edities van andere glanzende tijdschriften had neergelegd, naast haar zachtgele leren agenda met alle afspraken van die dag.

In haar kantoor verruilde Ana haar sportschoenen voor pumps, checkte of haar haar nog netjes zat, stifte haar lippen met MAC Ruby Woo en ging aan het werk.

Vanaf dat moment zou ze constant bezig zijn, maar zolang ze haar ochtendwandeling had gemaakt om haar hoofd leeg te maken, kon ze alles aan. Dat had Ana tenminste altijd gedacht.

Elke dag, ongeacht de hoeveelheid werk, maakte ze haar ronde door de kantoren van *Culinaria*: ze ging langs bij de verkopers, praatte met haar redactieteam en bleef een tijdje in de testkeuken om de recepten die ze uitprobeerden te proeven. Dat deed ze niet alleen om het personeel alert te houden, dat nooit wist wanneer ze opdook, maar ook omdat ze het heerlijk vond om haar mensen aan het werk te zien. Zij waren de raderen van de efficiënte machine die elke maand opnieuw het meest geliefde culinaire tijdschrift van Groot-Brittannië afleverde.

Deze ochtend stond er een planningsafpraak van drie uur in

haar agenda, daarna had ze een lunchafspraak met een paar advertentiecliënten bij Scott's en tot slot moest ze de opgemaakte proef van het volgende nummer goedkeuren. Een normale, misschien zelfs ietwat saaie dag.

De planningsafspraak stelde haar geduld op de proef. Voor het kerstnummer wilde iedereen een spectaculaire taart op de cover, maar ze konden het niet eens worden over hoe die eruit moest zien. Ze discussieerden daar nog steeds over toen Lucy, Ana's assistente, haar hoofd om de deur stak en haar aandacht trok.

Ana nam aan dat ze misschien te laat kwam voor haar lunchafspraak, dus zei ze: 'Ik moet dit nu even aan jullie overlaten.' Ze stond al en keek op het Hermès Tank-horloge dat ze zichzelf acht jaar geleden op haar vijftigste verjaardag cadeau had gedaan.

Lucy was een beetje roder dan normaal. 'Je lunchafspraak is afgezegd,' zei ze nadat Ana de vergaderzaal had verlaten. 'Ze willen je boven zien, op de vijfde verdieping.'

'Wie wil me zien?' Ana had er de pest aan als afspraken op het laatste moment werden veranderd.

'Meneer Verhoeven.'

'Ik dacht dat hij in de VS zat?' Ana keek Lucy aan. 'We hadden toch pas volgende week een afspraak? Waar gaat dit over?'

'Dat weet ik niet, maar misschien heeft het iets te maken met de website.' Lucy fungeerde als Ana's ogen en oren in het kantoor. Als er een gerucht rondging, zou zij dat horen. Ze had contact met een netwerk van assistentes.

'O ja, de website.' Daar had al veel te veel van Ana's tijd in gezeten. Natuurlijk had de website opgefrist moeten worden, maar inmiddels was ze er helemaal klaar mee. Ze hadden nu toch een uitstekende goede onlineredacteur, dus zou zij zich daar toch mee bezig moeten houden?

‘Ik heb twee minuutjes nodig’ zei ze tegen Lucy. ‘Zeg maar tegen hem dat ik onderweg ben.’

Ze ging naar de toiletten, werkte haar MAC Ruby Woo-lippenstift bij, de kleur die ze al sinds 1999 elke werkdag droeg. Ze streek haar haar glad en haalde een paar keer diep adem. Wat het probleem met de website ook was, zij zou het oplossen en zich daarna weer kunnen concentreren op haar tijdschrift, want dat vond ze echt belangrijk.

In de kantoren op de vijfde verdieping voelde het altijd alsof de airco te hoog stond, maar tegelijkertijd toch verstikkend. Ana’s hakjes zakten diep weg in het tapijt toen ze naar Christopher Verhoevens kantoor liep.

Zijn vader Paul had haar eind jaren tachtig aangenomen. Hij had oog gehad voor Ana’s talent en haar steeds opnieuw gepromoveerd, tot ze de hoofdprijs won, de functie van hoofdredacteur van *Culinaria*. Paul was twee jaar geleden gestorven aan een hartaanval en eigenlijk vond Ana dat zijn zoon het werk daarna niet goed aankon.

Terwijl ze de deur van zijn kantoor opende, keek ze op haar horloge. Het was nog niet eens twaalf uur. Ze beende naar binnen en zei: ‘Goedemorgen!’

Christopher keek bijna geschrokken op van zijn beeldscherm.

Ana was trots op het feit dat ze met iedereen kon praten, maar nadat ze tegenover hem was gaan zitten, viel er een ongemakkelijke stilte.

Ze nam het initiatief. ‘De website die we hebben opgefrist. Ik heb er net naar gekeken en ben bijzonder tevreden. Er moeten nog een paar dingen worden bijgeschaafd, maar over het geheel genomen vind ik het nu prima.’

De oude website was traag en ouderwets geweest. Ana had aangedrongen op een aanpassing, de jonge onlineredacteur aangenomen

men en haar bijgepraat over de belangrijkste merkwaarden van het tijdschrift.

Ze zei: ‘Tammy Wong doet uitstekend werk, vind ik.’

Christopher keek haar strak aan. Paul had een zwierige charme bezeten en veel te veel zelfvertrouwen, maar zijn zoon leek altijd bijna doodsbenauwd.

Ana nam zich voor dit gesprek snel af te ronden, zodat ze zichzelf daarna op een lunch kon trakteren. In Soho was een klein restaurantje dat een geroosterde macaroni-met-kaassandwich met truffel serveerde, iets wat ze al heel lang wilde proeven. Ze vond het niet erg dat de lunch bij Scott’s was afgezegd, want ze verheugde zich erop dat ze midden op de dag even tijd voor zichzelf had.

‘Ben je tevreden over Tammy’s werk?’ vroeg ze kortaf. ‘Krijgt de website goede feedback?’

‘Ja, hoor.’ Christopher pakte een glas voor haar en schonk er water in uit een karaf op zijn bureau. Ana zag dat er schijfjes citroen in dreven. Ze had de pest aan de bittere smaak van citroenwater, maar nam uit beleefdheid toch een slokje.

‘We zijn ontzettend tevreden met de nieuwe website,’ zei Christopher, alsof hij iets voorlas uit een script. ‘Daarmee kunnen we onze lezers veel relevanter informeren. We hebben nu meer categorieën, frequenter contact met onze lezers dan ooit en zij vinden het geweldig dat er dagelijks nieuwe artikelen op staan.’

‘Dat is geweldig,’ zei Ana, terwijl ze zich afvroeg of ze als lunch misschien alleen een lichte salade moest eten, omdat ze later een proefdiner moest bijwonen.

‘We zijn erg blij met de groei en de kansen die dit brengt,’ zei Christopher. ‘We zijn natuurlijk bijzonder tevreden over het fysieke tijdschrift, maar de papierkosten lopen op, terwijl de advertentie-inkomsten verminderen, zodat de timing goed lijkt.’

‘Sorry, de timing waarvan?’ Ana vroeg zich af of ze iets belang-

rijks had gemist toen ze net even afdwaalde met haar gedachten.

‘Om te stoppen met het uitgeven van het maandelijks tijdschrift,’ zei hij, langzaam en behoedzaam.

‘Wát zeg je?’ Ana nam aan dat ze hem verkeerd had verstaan.

‘We zetten een punt achter het printen van de fysieke exemplaren van *Culinaria* en concentreren al onze financiële middelen op het ontwikkelen van de website,’ bevestigde Christopher.

‘Dat kun je niet doen!’ zei ze. Haar stem klonk haar vreemd in de oren, ver weg en heel zwak.

‘Het besluit is al genomen.’

‘Maar de lezers houden van *Culinaria*!’ Ze was woedend. ‘Het blad wordt al meer dan negentig jaar uitgegeven en zelfs tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben we nooit een uitgave gemist.’

‘De tijden veranderen en dus moeten wij ook veranderen. De toekomst is online.’

Ana was niet bereid dit te accepteren. ‘Het tijdschrift maakt toch nog altijd winst?’

‘Nu nog wel, ja.’ Christopher leunde naar achteren in zijn stoel en haalde gelaten zijn schouders op. ‘Maar de cijfers voor de lange termijn zijn niet goed.’

‘En als ik het tijdschrift koop?’ Zelfs terwijl ze deze woorden uitsprak, vroeg ze zich al af hoe ze dat voor elkaar moest krijgen.

Christopher sloeg haar hoop onmiddellijk de bodem in. ‘Het is niet te koop. Zoals ik al zei, richten we ons volledig op de website.’

‘Jullie houden het personeel toch wel aan? De mensen van de testkeuken, de redacteurs, de designers?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Bijna iedereen moet weg, behalve een heel klein onlineteam onder leiding van Tammy Wong.’

‘Je ontslaat mij ook,’ beseftte Ana. Ze was zo geschokt dat ze de woorden bijna fluisterde.

‘We ontslaan je niet,’ zei Christopher. ‘Je wordt hooglijk ge-

waardeerd door dit bedrijf, maar er is helaas geen plaats meer voor je, zodat het tijd wordt dat je andere mogelijkheden gaat onderzoeken.'

'Wanneer... wil je dit gaan doen?' stamelde Ana.

'De verandering gaat onmiddellijk in.'

'Maar de volgende editie gaat al bijna naar de drukker!'

'Alle artikelen kunnen worden doorgeschoven naar het website-team. Er wordt geen nieuw tijdschrift meer uitgegeven.'

'Maar -'

'De rest van je personeel moet stoppen met hun werk,' zei hij gedecideerd. 'Nu meteen.'

De laatste uitgave van *Culinaria* lag op zijn bureau, een fantastisch voorjaarsnummer met op de cover een boeket van witte asperges en paarse bieslookbloemen.

Ana staarde ernaar: het laatste tijdschrift ooit. Dat leek onmogelijk.

'Om één uur verstuur ik een bedrijfsmail, maar het lijkt me dat jij het je team liever zelf vertelt,' zei Christopher.

Ana deed haar ogen even dicht en concentreerde zich op haar ademhaling. Toen ze haar ogen weer opende, was Christopher opgestaan, een teken dat ze moest vertrekken. Ze had zin om te gillen, om alles van zijn veel te grote bureau te vegen en om hem een klap in zijn gezicht te geven. Hoewel dat heel verleidelijk was, deed ze het niet. Bedaard zei ze: 'Ik denk dat je hier spijt van krijgt.' Ze verliet zijn kantoor en liep over het veel te zachte tapijt naar de liften.

In de korte tijd die de lift nodig had om naar *Culinaria*'s verdieping te gaan, probeerde Ana haar gedachten op een rij te zetten. Ze had een uur om het nieuws bekend te maken, om te beslissen wat ze haar mensen zou vertellen en om iedereen te bellen die ziek of met zwangerschapsverlof was. Een uur, meer had ze daar volgens Christopher Verhoeven niet voor nodig.

Het kostte haar grote moeite haar woede in te tomen.

De liftdeuren gingen open en ze beende de lift uit, zo diep in gedachten dat ze bijna tegen een van de artdirectors op botste.

Sara had een map tegen haar borst geklemd. 'O, Ana, fijn dat je er nog bent.' Ze gaf haar een A4'tje. 'Dit is de cover van ons kerstnummer. Het is elegant en toch feestelijk genoeg. Ik weet zeker dat het goed is.'

Ana realiseerde zich dat ze aandachtig naar een ingewikkelde taart keek en erover nadacht, terwijl het tegelijkertijd tot haar doordrong dat het niets meer uitmaakte omdat er helemaal geen kerstnummer zou verschijnen.

Sara zei: 'Deze taart is ontwikkeld door de Lost Cakery, door die vrouw in Somerset die ik heb ontdekt. Ze is echt een genie en ik wil haar werk heel graag laten zien.'

'Vergeet die taart. Ik wil iedereen spreken, in de testkeuken. Vraag of Lucy je helpt om iedereen te verzamelen.'

'Wat, wij allemaal?' vroeg Sara stomverbaasd.

'Ja, ik wil iedereen die voor *Culinaria* werkt in de testkeuken zien, nu meteen.'

De keuken was het hart van het tijdschrift, de plek waar elk gerecht voordat het werd gepubliceerd eindeloos werd getest tot het niet meer kón mislukken en perfect was. Hij leek precies op een keuken in een woning, alleen groter, en uit de openstaande deur rook het in de gang bijna altijd naar warme suiker en gesmolten boter.

Als je een slechte dag had, ging je naar de testkeuken. Als je hongerig of verdrietig was, gestrest of uitgeput, dan was dat je schuilplaats. Dan wist je dat je iets goeds te eten kreeg, vers gebak of iets met gesmolten kaas, en misschien schonken ze zelfs een glas wijn voor je in.

De koks keken amper op toen Ana binnenkwam. Ze waren eraan gewend dat ze onaangekondigd binnenkwam.

‘Hallo allemaal, mag ik jullie aandacht alsjeblieft! Hou op met wat je aan het doen bent. Leg alles neer en zet de ovens uit!’

Ze keken verbaasd, maar niemand protesteerde, zelfs Tessa niet, de altijd tegendraadse culinair redacteur, waarschijnlijk door iets in Ana’s blik of door de klank van haar stem. De rest van het personeel kwam ook binnen en even later was de keuken stampvol mensen.

Ze zwegen allemaal, ze wachtten allemaal.

Ana opende haar mond en hoorde haar eigen stem, vaster nu, autoritair zelfs. ‘Ik vind het afschuwelijk dat ik jullie slecht nieuws moet overbrengen, nieuws dat ik letterlijk pas net heb gehoord. Er is besloten om de geprinte uitgave van *Culinaria* te stoppen. Alleen de website blijft bestaan. De rest van ons wordt met onmiddellijke ingang ontslagen.’

Sommigen hapten naar adem ‘Nee!’ en ‘Wat?’ Iemand slaakte een ontstelde kreet.

Ana wachtte tot het weer stil was.

‘Dit komt natuurlijk als een grote schok. Ik ben volkomen van streek, net als jullie allemaal, ook voor onze lezers. Ik vind dat het nergens op slaat, maar ik kan er niets aan doen. Meneer Verhoeven heeft gezegd dat hij dit nieuws heel snel intern bekend zal maken, en ik ben ervan overtuigd dat human resources kort daarna beschikbaar zal zijn voor het beantwoorden van vragen.’

Ana keek naar hen allemaal, naar de bleke gezichten en grote ogen. ‘Op dit moment weet ik niet wat ik nog meer moet zeggen. Dit is... Dit is...’ Toen haar assistente haar schouder even aanraakte, beseft Ana dat haar wangen nat waren van de tranen. Lucy duwde haar naar een stoel.

Waarom gebeurde dit? Hoe kón dit? Wanneer was dit besloten?

Ana had geen antwoorden.

Ze zag dat de wijnredacteur de inloopkast die als wijnkelder fungeerde openmaakte en flessen pakte. Tessa en haar team deel-

den glazen uit en even later had iedereen een vol glas. Ze trokken de koelkasten open en haalden er alles uit dat meteen eetbaar was. De gezichten werden roder en de stemmen werden luider en ze zeiden steeds opnieuw dat ze niet konden geloven dat dit echt gebeurde.

‘Ana, het spijt me zo,’ zei Tammy Wong, de onlineredacteur. Ana had haar onvermoeibaar opgeleid en aangemoedigd.

‘Je wist het al,’ besepte Ana. ‘Hij heeft het eerst aan jou verteld en pas daarna aan mij.’

Tammy vertrok haar gezicht. ‘Het spijt me,’ zei ze opnieuw.

‘Ik kan me niet voorstellen dat je werk erg leuk wordt.’ Ana kon zich niet inhouden. ‘Alleen maar keihard werken.’

‘Ik weet het,’ zei Tammy. ‘Jij had het leukste deel, de lunches, de bijeenkomsten, de reizen.’

‘Inderdaad.’ Ana keek naar haar teamleden. Ze had iedereen zelf aangenomen en beschouwde velen van hen als goede vrienden en collega’s.

‘Wanneer ga je weg?’ vroeg Tammy.

‘Weet je...’ Ana nam een slok wijn en registreerde vaag dat het een bijzondere wijn was. ‘Ik heb echt geen idee.’

Toen alle wijn uit de kelder op was, besloten haar mensen dat ze naar de pub gingen. Ana ging niet mee, omdat ze bang was dat haar aanwezigheid iedereen een ongemakkelijk gevoel gaf, en bleef dus op kantoor. Zodra iedereen weg was, liep ze rond en keek naar de verlaten bureaus vol kookboeken en briefjes met aantekeningen over dingen die ze moesten doen, en naar de rijen zwarte beeldschermen. Dit was haar wereld, de plek waar ze sinds het begin van haar carrière elke werkdag graag naartoe was gekomen. Ze was er kapot van, knipperde haar tranen weg en schudde haar hoofd.

Even later trok ze haar pumps uit en haar sportschoenen aan, en verliet het gebouw zonder zelfs maar heel even achterom te

kijken. Ze liep door de parken, langs het standbeeld van Peter Pan en langs de Round Pond. Net zoals een paar uur eerder, toen ze had gedacht dat deze dag net zo zou verlopen als elke andere dag.

Eerste druk juni 2025

Oorspronkelijke titel *Marry Me in Italy*

Oorspronkelijke uitgever Orion Publishing Group Ltd.

Copyright © Nicky Pellegrino 2024

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © Freepik

Opmaak binnenwerk Mat-Zet b.v., Weesp

ISBN 978 90 261 7875 7

ISBN e-book 978 90 261 7876 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7877 1

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten datamining niet toegestaan.